

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЪР НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

Изх. № 01-00-426
София, 29 ноември 2016 г.

ДО
ГОСПОДИН СТЕФАН КЕНОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ЗА ПОЛИТИКИТЕ ЗА БЪЛГАРИТЕ В
ЧУЖБИНА НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КЕНОВ,

Във връзка с проекта на закон № 654-01-132 на народните представители Петър Славов, Методи Андреев и Вили Лилков, за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България (ЗБЖИРБ), бих искал да Ви уведомя за следното становище на министерството на външните работи:

Законопроектът предвижда чл. 5, ал. 3 от ЗБЖИРБ да придобие следната редакция :

„Чл. 5 (3). Към дипломатическите представителства на Република България в държавите, в които има български общности или български национални малцинства, по инициатива на техни членове или представители, се създават консултативни органи на българите, живеещи в съответната държава, които се състоят от представители, излъчени от лицата по чл. 2.“

Съгласно чл. 2 от ЗБЖИРБ, „българин, живеещ извън Република България“ е лице, което има поне един възходящ от български произход (и) притежава българско национално съзнание (и) пребивава трайно или постоянно на територията на друга държава.

С предлаганото изменение съществуващата възможност се трансформира в задължение на дипломатическите представителства на Република България да създават такива консултативни органи, като правото на инициатива се предоставя на „членове или представители“ на българските общности или българските национални малцинства в други държави – български граждани и/или лица с множествено гражданство, едното от които българско, и/или чужди граждани.

Предложението е проблематично, по следните причини:

Съгласно Виенската конвенция за дипломатическите отношения функциите на дипломатическото представителство се състоят по-специално „в защитаване в приемащата държава на интересите на изпращащата държава и на нейните граждани в границите, допускани от международното право” (чл. 3, пар. 1, b), като дипломатическите представители „са длъжни да уважават законите и правилниците на приемащата държава. Те са длъжни също тъй да не се месят във вътрешните работи на тази държава.” (чл. 41, пар.1) и пр.

Предложението не отчита, дали вътрешнодържавните правни разпоредби на останалите държави допускат създаването на подобни организации на тяхна територия.

Независимо, че уважавам стремежа на вносителите на проекта да намерят решение в изключително кратък срок на проблем, който съществува от приемането на закона, считам, че излъчването на членове или представители на българските общности или българските малцинства в съответната приемаща държава предполага най-малко съществуването на две предпоставки :

- правни критерии за наличието на такива общности или малцинства на българи, живеещи извън Р България ;
- правно установен ред, по който тези групи да излъчват свои членове и представители за осъществяване правото на инициатива за създаване на консултативните съвети.

В тази връзка заслужава внимание, че съгласно разпоредбите на чл. 56 - 58 от Кодекса на международното частно право, правното положение както на юридическите лица, така и на неперсонифицираните образувания, се урежда от правото на държавата, в която те са регистрирани или учредени.

В заключение, позволете ми да декларирам значителния интерес на Министерството на външните работи към намиране на издържано и устойчиво решение на проблема.

С уважение,

X

Даниел Митов
Министър